

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. M.,** zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, čj. OD 613/17 – 3/67.1/17165/Rg, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 11. 4. 2018, čj. 59 A 60/2017-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Dne 22. 9. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu dle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Žalobce dne 24. 9. 2016 podal u Magistrátu města Jablonec nad Nisou (správní orgán I. stupně) námitky proti všem záznamům v bodovém hodnocení. Správní orgán námitky zamítl rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 a potvrdil záznam 12 bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobce neuspěl ani s odvoláním u žalovaného. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) a s. ř. s. Má za to, že v jeho případě nebyly podklady způsobilé pro záznam bodů, zejména přiložené bloky neobsahují

dostatečnou individualizaci skutku. Následně zpochybnil použitelnost jednotlivých rozhodnutí jemu vydaných v blokových řízeních. Žalovaný údajně ignoroval předložené důkazní prostředky – rozhodnutí v jiných věcech, jimiž stěžovatel poukazoval na správní praxi.

[3] Žalovaný se ztotožňuje ze závěry rozsudku krajského soudu.

[4] NSS při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Návrhem na přiznání odkladného účinku se NSS nezabýval, protože o samotné kasační stížnosti rozhodl bez odkladu, a tato otázka se tak stala bezpředmětnou.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního a soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení v registru řidičů. Z výpisu z evidenční karty ze dne 29. 9. 2016 je patrné, jaké přestupky stěžovatel spáchal. Jednalo se o opakované překračování maximální povolené rychlosti v obci v letech 2010 až 2016 (naměřená rychlost 59 km/h až 75 km/h) a v jednom případě o jiné porušení povinností při provozu na pozemních komunikacích (2007). Jelikož stěžovatel podal námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu, správní orgán I. stupně vyžádal od městské policie kopie pokutových bloků, na základě nichž byly body zaznamenány (pokutové bloky ze dne 11. 1. 2014, 17. 5. 2014, 29. 3. 2015, 7. 3. 2016 a 17. 9. 2016). Stěžovatel dosáhl součet dvanácti bodů právě za těchto posledních pět přestupků spáchaných v období od 11. 1. 2014 do 17. 9. 2016. Dále je ve spisu založen příkaz Městského úřadu v Turnově ze dne 25. 3. 2013, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku překročení maximální povolené rychlosti v obci. Řízení o námitkách bylo přerušeno, neboť stěžovatel podal podnět k přezkumnému řízení ohledně vydaného pokutového bloku ze dne 17. 9. 2016, podnětu však nebylo vyhověno. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017 stěžovatelovy námitky zamítl (§ 123f odst. 3 zákona o silničním provozu). Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal. Jeho odvolání žalovaný zamítl. Žalovaný u přestupků prověřoval samotná rozhodnutí o blokové pokutě (kopie pokutových bloků), která dle něj splňují zákonné požadavky. Podrobně se zabýval námitkami proti jednotlivým blokům a konstatoval, že jsou způsobilými podklady. Také uznal, že stěžovateli nemohou být započteny body u přestupku, za který mu byl vydán příkaz ze dne 13. 4. 2013 (důkaz o tomto přestupku byl získán v rozporu s právními předpisy). Správnímu orgánu I. stupně uložil, ať záznam 2 bodů v registru řidičů za tento přestupek vymaže. Přesto stěžovatel ke dni 17. 9. 2016 dosáhl 12 bodů. Nebylo tedy nutné měnit či rušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[7] Úvodem NSS poznamenává, že stěžovatel opakuje tutéž argumentaci již poněkolikáté (v odvolání, v žalobě a nyní v kasační stížnosti), z valné části doslova, téměř nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. Je přitom na něm, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel uplatňoval výtky toliko proti rozhodnutí

žalovaného, s odůvodněním napadeného rozsudku polemizoval jen v obecné rovině. Už jen proto NSS nepokládá za účelné, aby stěžovatele znovu, jako čtvrtý orgán v pořadí v této věci, obsáhle přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů.

[8] Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v zákoně o silničním provozu. Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek zařazený v systému bodového hodnocení (příloha k zákonu o silničním provozu), příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu) ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a následně je povinen odevzdat řidičský průkaz (§ 123c zákona o silničním provozu).

[9] Ustálená judikatura důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů *oprávněn zkoumat* pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně *nepřezkoumává* správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 a mnoho dalších).

[10] Jde-li o zpochybnění skutečností obsažených v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS).

[11] V nyní posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu s uvedenou judikaturou a vyžádaly si kopie pokutových bloků. Postavily najisto, že údaje uvedené v evidenční kartě stěžovatele odpovídají skutečnostem uvedeným v pokutových blocích, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgány ověřily, že skutky byly se stěžovatelem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že stěžovatel ve všech případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem.

[12] Blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve němž do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a zakládá jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení (viz § 84 a § 85 zákona o přestupcích). Pokutový blok je ovšem specifickým druhem rozhodnutí. NSS již uvedl, že „[*n*]*e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce* [...] *Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení*“ (rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, č. 2145/2010 Sb. NSS).

[13] Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-49, bod 19). Rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010-105, bod 22). Při zohlednění specifik blokového řízení je však možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.

[14] Proto v posuzované kauze na pokutových blocích plně postačovalo vedle označení samotného přestupce (stěžovatele) uvést základní, byť v některých případech zkratkovitou, specifikaci přestupkového jednání, tj. dobu, místo a popis přestupku, doplněného odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, resp. zákona o přestupcích. Ze všech pěti bloků je bez jakýchkoliv pochybností patrné, kdy stěžovatel spáchal přestupky (den a čas), a že je všechny spáchal v Jablonci nad Nisou (3 krát na ulici Palackého, jednou v ulici Pražské a jednou v Riegrově). Vždy je uveden typ vozidla a jeho státní poznávací značka (4 krát Škoda bílá a jednou hnědý Volkswagen). Jde-li o konkrétní jednání, na bloku ze dne 11. 1. 2014 je uvedeno „*rychlost 65 km/hod*“ a pokuta uložena dle „*§ 125c/1f4*“ zákona č. 361/2000 Sb. [tj. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4]; na bloku ze dne 17. 5. 2014 je uvedeno „*překročení rychlosti v obci o méně jak 20, 69/66*“ (tj. stěžovateli byla naměřena v obci rychlost 69 km/hod, po odečtu odchylky měřícího zařízení pak 66 km/hod) a pokuta byla uložena dle „*§ 125c/1f4*“ téhož zákona. Na bloku ze dne 29. 3. 2015 je uvedeno „*rychlost v obci 77 km/hod*“ a pokuta uložena dle „*§ 125c/1f3*“ téhož zákona; na dalším bloku ze dne 7. 3. 2016

pokračování

je uvedeno *„překročení max. povolené rychlosti v obci 50 km/h, naměřeno 66 km/h“* a pokuta uložena dle *„§ 125c/1f4“* téhož zákona; a konečně na bloku ze dne 17. 9. 2016 je uvedeno *„překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h naměřeno 78 km/h“* a pokuta uložena dle *„§ 125c/1f3“* zákona č. 361/2000 Sb. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil všech přestupků tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Výše uvedené specifikace jeho jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo. Ani jiné údaje uvedené na sporných pokutových blocích nezpochybňují tento klíčový podklad pro zapsání bodů do bodového hodnocení řidiče.

[15] K námitce, že se žalovaný nevypořádal s jím tvrzeným vybočením ze správní praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje, NSS připomíná, že se jimi žalovaný dostatečně zabýval na s. 2 rozhodnutí. Stěžovatel ostatně v celém správním řízení žádné rozhodnutí, které by svědčily o nějaké správní praxi, ani nedoložil. Až v řízení před krajským soudem stěžovatel předložil tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a jedno rozhodnutí Městského úřadu Písek. Krajský soud na tyto listiny reagoval na s. 6 napadeného rozsudku.

[16] V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).

[17] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu